

γιάννης αντάμης

το αεικίνητο
αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**Το Αεικίνητο,
αποσπάσματα**

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

**Dreamtigers 2016
www.dreamtigers.gr**

Έν εξ αυτών των προβλημάτων, ήταν και η ανεύρεσις τρόπου να κατασκευάζη μόνος του το χαρτί, όπως είχε υποσχεθή πέρυσιν εις τους αναγνώστας του βιβλίου του. Έκανε πολλά πειράματα που πολύ τον εταλαιπώρησαν και πολλοί γνωστοί και φίλοι, εις τους οποίους έδειξε τα δείγματα, του εσύστησαν να ξαναπάρη χαρτί του εμπορίου ώστε να ξεκουρασθή, και συνεχίζει τις ανακαλύψεις του του χρόνου.

Μποστ, "Το λέφκομά μου", Καστανιώτης 1996

σπουταγκάρδη

σκηνή 1η: ημέρα, εσωτερικό - ταξί
Η Μαρία, 27 χρονών, μπαίνει στο ταξί και κάθεται
στη θέση του συνοδηγού. Ο Αντώνης, 50 ετών την
κοιτάζει, ενώ εκείνη προσπαθεί να βολέψει ανάμεσα
στα πόδια της τη θήκη ενός μουσικού οργάνου.

Αντώνης

Να το βάλουμε πίσω, κοπελιά;

Μαρία

Όχι, εντάξει... Στο κέντρο, παρακαλώ! Ασκληπιού.

Αντώνης

Ασκληπιού, Ασκληπιού...

Μαρία

Ασκληπιού... στα Εξάρχεια.

Αντώνης

Το ξέρω, κοπελιά.

Ο Αντώνης δυναμώνει το ράδιο. Ακούγεται μουσική
ροκ. Η Μαρία κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Το
τραγούδι τελειώνει και ακολουθούν οι τίτλοι των
ειδήσεων. Ο Αντώνης χαμηλώνει την ένταση.

Αντώνης
Έχεις λεφτά μαζί σου;

Μαρία
Ε;

Αντώνης
Λεφτά, λέω... Έχεις μαζί σου;

Μαρία
Φυσικά!

Αντώνης
Πολλά;

Μαρία
Συγνώμη;

Αντώνης
Πόσα έχεις μαζί σου, ρε κοπελιά;

Μαρία
Ε, δεν ξέρω... 10, 15 ευρώ... Δε θα φτάσουν;

Αντώνης
Όχι.

Μαρία
Πώς όχι; Συνήθως δεν δίνω πάνω από 6.. 7 ευρώ.

Αντώνης
Δεν θα φτάσουν, σου λέω!
Χρειάζομαι περισσότερα...

Μαρία
Τι;

Αντώνης
Λεφτά, λέω... Χρειάζομαι περισσότερα!
2.600 ευρώ. Τόσα χρειάζομαι.

Μαρία
Χα! Κι εγώ... Θέλω να αγοράσω καινούριο όμπτοε.

Αντώνης
Χρειάζομαι 2.600 ευρώ, σου λέω, κοπελιά!
Καταλαβαίνεις; Έχω λογαριασμούς να
πληρώσω...

Μαρία
Χα, χα! Λυπάμαι, δεν έχω...

Αντώνης
Τι γελάς; Αστείο σου φαίνεται;

Μαρία
Όχι, όχι! Συγγνώμη...

Αντώνης
Πόσα έχεις μαζί σου;

Μαρία
Σας είπα. 15 ευρώ.

Αντώνης
Στην τράπεζα; Να περάσουμε από την τράπεζα να
πάρουμε; Ε; Τι λες; Στην τράπεζα έχεις, ε;

Μαρία
Όχι, ούτε στην τράπεζα δεν έχω.

Αντώνης
Με κοροϊδεύεις; Όλοι έχουν στην τράπεζα.
Όλοι! Να σταματήσουμε; Ε, κοπελιά;

Μαρία
Δεν έχω την κάρτα μαζί μου.

Αντώνης
Ψέματα λες!

Ο Αντώνης κλείνει τις ασφάλειες. Η Μαρία τον
κοιτάζει σαστισμένη. Κάνει να βγάλει το κινητό της.

Αντώνης
Λοιπόν, αν δε μου δώσεις 2.600 ευρώ, θα σε σφάξω!

Μαρία
Σταματήστε, σας παρακαλώ!

Αντώνης
Θα σε σφάξω, ακούς! Ξέρεις πόσους έχω σφάξει
εγώ; Πριν έρθω εδώ, ήμουν στη Γερμανία... στη
Στουτγάρδη. Έχεις πάει στη Στουτγάρδη, κοπελιά;

Μαρία
Ε... όχι.

Αντώνης
Α, χάνεις! Πολύ ωραία πόλη! Ξέρεις πόσους έχω
σφάξει στην Στουτγάρδη; Ε; Κάθε μέρα καθαρίζα και
έναν. Κυρίως γέρους. Βαρέθηκα όμως. Ήθελα να
γυρίσω πίσω. Είκοσι χρόνια στην Γερμανία,
βαρέθηκα. Μου 'λειψε η πατρίδα... Ξέρεις τώρα...

Μαρία
Ναι.

Αντώνης
Τι ναι;

Μαρία
Ξέρω.

Αντώνης
Τίποτα δεν ξέρεις!

Έχεις πάει στη Στουτγάρδη; Ε; Ε;

Μαρία

Όχι.

Αντώνης

Χάνεις... πολύ ωραία πόλη!

Ο Αντώνης ξαναδυναμώνει την ένταση στο ράδιο.
Ξανά ροκ μουσική. Η Μαρία κοιτάζει τον Αντώνη με
συμπάθεια. Το ταξί μοιάζει κολλημένο στην κίνηση.

Αντώνης

Μπλέξαμε, κοπελιά... Από πού να πάμε τώρα; Ε;

Μαρία

Απ' όπου σας βολεύει.

Αντώνης

Απ' όπου με βολεύει, ε; Ξέρεις τι με βολεύει εμένα,
ξέρεις; Να γυρίσω πίσω, στο χωριό μου, να βόσκω
τις κατσίκες μου... Αυτό με βολεύει!

Ο Αντώνης δυναμώνει κι άλλο την ένταση. Παρά το
ροκ τραγούδι που ακούγεται, εκείνος τραγουδάει
κάποιο δημοτικό. Η Μαρία τον κοιτάζει. Τα χέρια της
σφίγγονται γύρω από τη θήκη του οργάνου της.

σκηνή 2η: ημέρα, εσωτερικό - ταξί

Το ταξί είναι σταματημένο έξω από το Ωδείο στην Ασκληπιού. Ο Αντώνης δίνει ρέστα στη Μαρία. Ακούγονται κορναρίσματα. Η Μαρία κάνει να ανοίξει την πόρτα. Δεν ανοίγει. Κοιτάζει τον Αντώνη.

Αντώνης
Α, ναι... περίμενε!

Ο Αντώνης ξεκλειδώνει τις ασφάλειες. Η Μαρία ανοίγει την πόρτα.

Μαρία
Γεια σας!

Αντώνης
Καλά Χριστούγεννα, κοπελιά!

Η Μαρία ξανακοιτάει τον Αντώνη. Χαμογελάει. Με μια γρήγορη κίνηση τον φιλάει στο μάγουλο. Πολλά κορναρίσματα. Η Μαρία ανοίγει την πόρτα και βγαίνει. Κλείνει την πόρτα χτυπώντας την δυνατά.

Αντώνης
Σιγά τις πόρτες, κοπελιά! Σιγά!

η μουριά

σκηνή 1η: μέρα, εσωτερικό – γραφείο
Ο Δημήτρης μπαίνει στο γραφείο. Ξεκουμπώνει το παλτό του. Ακουμπάει πάνω στο τραπέζι μια εφημερίδα και κάτι χαρτιά. Ανοίγει τον υπολογιστή. Στρίβει τσιγάρο. Ανοίγει την μπαλκονόπορτα και στέκεται στο άνοιγμα. Καπνίζει κοιτάζοντας την κίνηση έξω στο δρόμο και στην πλατεία. Ακούγεται το κουδούνι. Κλείνει την μπαλκονόπορτα, τραβάει τις κουρτίνες, σβήνει το τσιγάρο και βγαίνει από το δωμάτιο. Από τον προθάλαμο ακούμε την πόρτα να ανοίγει.

Δημήτρης (off)

Καλώς τον!

κυρ-Γιάννης (off)

Καλημέρα! Άργησα, ε;

Δημήτρης (off)

Όχι, όχι... κι εγώ τώρα ήρθα.

κυρ-Γιάννης (off)

Τότε αργήσαμε κι οι δυο.

Δημήτρης

Κάθισε! Θέλεις καφέ;

Ο κυρ-Γιάννης κάθεται στην πολυθρόνα. Ο Δημήτρης
ανοίγει ξανά τις κουρτίνες.

κυρ-Γιάννης
Όχι, ήπια.

Δημήτρης
Σίγουρα;

κυρ-Γιάννης
Κάποτε έμενα εδώ. Το ξέρεις;

Δημήτρης
Μου το είπες την τελευταία φορά.

κυρ-Γιάννης
Ξέρεις πως καταλαβαίναμε εδώ, στην πλατεία
ότι έχει έρθει η άνοιξη;

Δημήτρης
Από τη μουριά...

κυρ-Γιάννης
Από τη μουριά απέναντι! Τη βλέπεις που είναι ξερή
και μαύρη τώρα; Ε, μόλις φτάσει η άνοιξη ανθίζει και
πρασινίζει μέσα σε μια μέρα!

Δημήτρης
Έτσι ξαφνικά...

κυρ-Γιάννης
Έτσι ξαφνικά! Από τη μια στιγμή στην άλλη.
Έτσι έρχεται η άνοιξη.

Δημήτρης
Σε πειράζει να πάω να πάρω έναν καφέ για μένα;

κυρ-Γιάννης
Όχι, ήπια.

Δημήτρης
Εντάξει! Πάω να πάρω έναν καφέ για μένα τώρα.
Δεν θα αργήσω. Έρχομαι, ε;

κυρ-Γιάννης
Ναι, πήγαινε, πήγαινε!

Ο Δημήτρης σηκώνεται και βγαίνει από το γραφείο.
Ο κυρ-Γιάννης κοιτάζει έξω από το παράθυρο.
Βλέπουμε τη μουριά απέναντι. Μαύρη και ξερή.

σκηνή 2η: μέρα, εξωτερικό – πεζόδρομος
Ο Δημήτρης στέκεται όρθιος μπροστά στο καφέ. Μια
κοπέλα, μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του
μαγαζιού, ρίχνει το καφέ στο χάρτινο ποτηράκι. Ο
Δημήτρης αφήνει ένα κέρμα πάνω στον πάγκο και

απομακρύνεται ανακατεύοντας τον καφέ. Στέκεται μπροστά σε έναν μικρό κάδο σκουπιδιών και ενώ συνεχίζει να ανακατεύει μηχανικά βλέπει από την άλλη πλευρά του δρόμου να πλησιάζει προς το μέρος του η Αντιγόνη.

Αντιγόνη
Καλημέρα, Γιάννη!

Δημήτρης
Καλημέρα! Καλά;

Αντιγόνη
Ε... ναι. Πηγαίνω στη σχολή και...

Δημήτρης
Δεν ήρθες χθες.

Αντιγόνη
Όχι... είχα πολύ δουλειά, αλλά...

Δημήτρης
Έλα να σε πάω!

Αντιγόνη
Που;

Δημήτρης
Στη σχολή. Στο δρόμο μου είσαι.

Αντιγόνη
Που πας;

Δημήτρης
Έλα, σου λέω!

Αντιγόνη
Και ο καφές;

Ο Δημήτρης σταματάει να ανακατεύει τον καφέ.
Πετάει το κουταλάκι στον κάδο απορριμμάτων και
πίνει λίγο. Τραβιέται κάνοντας έναν μορφασμό σαν
να κάηκε η γλώσσα του.

Δημήτρης
Θα τον πιω στο δρόμο. Έλα!

Αντιγόνη
Δεν έχεις δουλειά;

Δημήτρης
Αυτή είναι η δουλειά μου. Από 'δω!

Αρχίζουν να περπατάνε μαζί. Ο Δημήτρης κοιτάζει το
χάρτινο σωλήνα που είναι κρεμασμένος στην ώμο
της Αντιγόνης.

Δημήτρης
Τι έχεις εδώ μέσα;

σκηνή 3η: μέρα, εσωτερικό – γραφείο
Ο κυρ-Γιάννης έχει γυρίσει την πολυθρόνα προς την μπαλκονόπορτα. Κοιτάζει προς τη μουριά και σφυρίζει. Κοιτάζει το ρολόι του. Το βγάζει και το ακουμπάει πάνω στο γραφείο. Δίπλα βλέπει μια στοίβα με περιοδικά. Παίρνει ένα και αρχίζει να το ξεφυλλίζει ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς τη μουριά. Συνεχίζει να σφυρίζει.

σκηνή 4η: μέρα, εσωτερικό – αυτοκίνητο
Ο Δημήτρης βάζει μπρος τη μηχανή και η Αντιγόνη δένει τη ζώνη της. Το αυτοκίνητο ξεκινά.

Δημήτρης
Και γιατί την κάνεις αυτήν την μακέτα;

Αντιγόνη
Καλά, δεν ακούς τι σου λέω;
Για το μάθημα. Έχουμε εξετάσεις, ξέρεις...

Δημήτρης
Ναι, ε;

Αντιγόνη
Ναι.

Δημήτρης
Γι' αυτό δεν ήρθες χθες;

Αντιγόνη
Και γι' αυτό.

Δημήτρης
Και γιατί άλλο;

Αντιγόνη
Να σου πω, σίγουρα δεν έχεις δουλειά τώρα;
Δεν θα έπρεπε να είσαι στο γραφείο;

Δημήτρης
Μπα, θα πάω μετά... Έχω άλλη δουλειά τώρα.

Ο Δημήτρης φτιάχνει τον καθρέφτη, κοιτάζεται και
μετά κοιτάζει ένα αυτοκίνητο που του αναβοσβήνει
τα φώτα από πίσω.

σκηνή 5η: μέρα, εσωτερικό – γραφείο
Ο κυρ-Γιάννης συνεχίζει να ξεφυλλίζει το περιοδικό
σφυρίζοντας. Σηκώνει ξαφνικά τα μάτια του και
κοιτάζει τον πίνακα που είναι πάνω από το γραφείο.
Παρατάει το περιοδικό, σηκώνεται και πλησιάζει
προς τον πίνακα που δείχνει μια γυναίκα με γαλάζια
μάτια. Κολλάει σχεδόν τη μούρη του. Τον μυρίζει και
μετά τον αγγίζει. Απομακρύνεται κοιτάζοντάς τον και
μετά ξαναπλησιάζει και τον μετακινεί λίγο

αριστερότερα. Επιστρέφει στην πολυθρόνα και κοιτάζει τον πίνακα με ικανοποίηση.

σκηνή 6η: μέρα, εσωτερικό – αυτοκίνητο
Κίνηση στους δρόμους. Ο Δημήτρης οδηγάει νευρικά. Η Αντιγόνη προσπαθεί να χαμηλώσει την ένταση της μουσικής. Ο Δημήτρης την ξαναδυναμώνει. Σταματούν σε ένα φανάρι. Ο Δημήτρης τραβάει μια τζούρα από το τσιγάρο του και πίνει λίγο καφέ. Κοιτάζει τα πολύχρωμα γάντια της Αντιγόνης και μετά το κασκόλ της. Μετά την κοιτάζει στα μάτια.

Αντιγόνη

Τι;

Δημήτρης

Τι;

Αντιγόνη

Τι με κοιτάς;

Δημήτρης

Μες στα χρώματα είσαι σήμερα...

Αντιγόνη

Ε... ναι! Συνήθως είμαι μες στα μαύρα και τα γκρι.
Αλλά όταν διαλέγω χρώματα, το παρακάνω. Χα!

Ενώ μιλάει η Αντιγόνη, χαμογελά αυτάρεσκα και χτυπάει παιχνιδιάρικα τις γροθιές της. Το φανάρι έχει γίνει πράσινο και κάποιος κορνάρει από πίσω. Ο Δημήτρης κοιτάζει στον καθρέφτη.

Δημήτρης
Α, γαμήσου!

Αντιγόνη
Τι;

Δημήτρης
Έχεις δει το ωραιότερο σπίτι της πόλης;

Αντιγόνη
Ε... δεν ξέρω... που;

Δημήτρης
Θα δεις!

Ο Δημήτρης στρίβει απότομα σε κάποιον μικρότερο δρόμο. Κορναρίσματα από πίσω του.

σκηνή 7η: μέρα, εσωτερικό – γραφείο
Ο κυρ-Γιάννης στέκεται όρθιος μπροστά στην μπαλκονόπορτα και κοιτάζει έξω. Ανοίγει την μπαλκονόπορτα και ο θόρυβος της πόλης εισβάλλει στο γραφείο. Κάνει μισό βήμα πίσω σαν να έχει τρομάξει. Χτυπάει το τηλέφωνο που είναι πάνω στο

γραφείο. Ο κυρ-Γιάννης κλείνει την μπαλκονόπορτα και κοιτάζει το τηλέφωνο που χτυπάει. Κινείται αμήχανα γύρω από το γραφείο. Στο τέλος σηκώνει το ακουστικό και το ξανακατεβάζει αμέσως. Χαμογελάει ευχαριστημένος.

σκηνή 8η: μέρα, εσωτερικό – αυτοκίνητο
Το αυτοκίνητο κινείται μέσα σε στενά δρομάκια.

Αντιγόνη
Που πάμε;

Η Αντιγόνη χαμηλώνει την ένταση του ραδιοφώνου.

Αντιγόνη
Δημήτρη, που πάμε;

Δημήτρης
Σου είπα, θα δεις!

Αντιγόνη
Καλά.

Το αυτοκίνητο στρίβει σε ένα στενό απότομα και φρενάρει. Ο Δημήτρης κλείνει τελείως την ένταση του ραδιοφώνου.

Δημήτρης
Ορίστε!

Η Αντιγόνη κοιτάζει έξω από το τζάμι και γουρλώνει τα μάτια. Απ' έξω τη βλέπουμε με έκπληκτο ύφος να λέει «δεν το πιστεύω!».

σκηνή 9η: μέρα, εξωτερικό – στο δρόμο
Η Αντιγόνη κατεβαίνει από το αυτοκίνητο και κοιτάζει σαστισμένη το σπίτι, το οποίο φαίνεται πολύ παλιό και εγκαταλειμμένο. Ο Δημήτρης σβήνει την μηχανή και βγαίνει επίσης από το αμάξι. Στέκεται πλάι στην Αντιγόνη, χαμογελάει, φανερά ικανοποιημένος και πίνει λίγο από τον καφέ του.

Αντιγόνη
Πώς το ανακάλυψες αυτό;

Δημήτρης
Τυχαία... Είχα βγει να πάρω καφέ...

Η Αντιγόνη γυρίζει και τον κοιτάζει. Ο Δημήτρης τελειώνει τον καφέ του.

Αντιγόνη
Και πώς ήξερες ότι θα μου άρεσε;

Δημήτρης
Δεν το ήξερα. Το μάντεψα.

Αντιγόνη
Θέλεις να πάμε μέσα να το εξερευνήσουμε;

Δημήτρης
Τώρα δεν προλαβαίνω. Πρέπει να γυρίσω στο
γραφείο. Μετά αν θέλεις...

Αντιγόνη
Μα είπες πως δεν έχεις δουλειά...
Πότε μετά;

Δημήτρης
Εσύ τι ώρα τελειώνεις; Αν θέλεις μπορώ να περάσω
να σε πάρω.

Η Αντιγόνη γυρίζει ξανά προς το σπίτι.

Αντιγόνη
Σίγουρα δεν μένει κανείς εδώ;

σκηνή 10η: μέρα, εσωτερικό – εγκαταλειμμένο σπίτι
Μέσα από το παράθυρο του σπιτιού και πίσω από
μια σκισμένη κουρτίνα φαίνονται έξω στο δρόμο η
Αντιγόνη και ο Δημήτρης να κοιτάζουν προς το σπίτι.

σκηνή 11η: μέρα, εξωτερικό – στο δρόμο
Η Αντιγόνη γυρίζει και κοιτάζει ξανά το Δημήτρη που
την κοιτάζει αμίλητος.

Αντιγόνη

Ε; Τι λες;

Δημήτρης

Σου πάνε πολύ τα χρώματα!

Η Αντιγόνη και ο Δημήτρης κοιτάζονται στα μάτια.
Στο παράθυρο του παλιού σπιτιού η κουρτίνα
μοιάζει σαν να κουνιέται λίγο.

σκηνή 12η: μέρα, εσωτερικό – γραφείο
Ο κυρ-Γιάννης τραβάει ξανά την κουρτίνα και
κοιτάζει προς την πλατεία. Χαμογελάει. Γύρω από τη
μουριά, που έχει -έτσι ξαφνικά- ολόκληρη ανθίσει,
έχει συγκεντρωθεί πολύς κόσμος και την κοιτάζει.

από το πουθενά

σκηνή 1^η: νύχτα, εξωτερικό - ταβέρνα

Ο Γιώργος, 28 χρονών, μαζεύει τα άδεια πιάτα από ένα τραπέζι. Είναι αργά και έχουν απομείνει ελάχιστοι πελάτες. Από το εσωτερικό της ταβέρνας ακούγονται λαϊκά τραγούδια. Το κινητό του Γιώργου χτυπάει κι εκείνος αφήνει το δίσκο πάνω στο τραπέζι για να απαντήσει.

Γιώργος

Έλα, ρε! Δε σ' ακούω... Γυρίσατε;

σκηνή 2^η: νύχτα, εξωτερικό - μπητσόμπαρο

Δυνατή χορευτική μουσική. Παρέα νέων. Κάποιος προσπαθεί να μιλήσει στο τηλέφωνο.

Φίλος του Γιώργου

Με ακούς; Εδώ είμαστε ακόμα. Θα μείνουμε άλλες 2-3 μέρες. Μαλάκα, είναι γαμάτα! Έπρεπε να έρθεις κι εσύ... γαμώ την Αγγλία σου!

σκηνή 3^η (συνέχεια της 1^{ης}): νύχτα, εξωτερικό - ταβέρνα

Ο Γιώργος κλείνει το κινητό ενώ ακούγεται ο φίλος του να του μιλάει ακόμα. Ξαναπαίρνει το δίσκο.

Πελάτης
Φιλαράκι, έρχεσαι να σε πληρώσουμε;

σκηνή 4^η: νύχτα, εσωτερικό - ταβέρνας
Ο Γιώργος μπαίνει στην ταβέρνα κρατώντας το
βαρυφορτωμένο δίσκο. Μια τηλεόραση σε κάποιο
ράφι ψηλά παίζει χωρίς ήχο ξένα βιντεοκλίπ. Όλες οι
καρέκλες μέσα στο μαγαζί είναι ανεβασμένες πάνω
στα τραπέζια. Ο Γιώργος ακουμπάει το δίσκο πάνω
στο πάγκο που χωρίζει την κουζίνα από το υπόλοιπο
μαγαζί. Μέσα από τον πάγκο δύο άντρες με άσπρες
λερωμένες ποδιές κάνουν την λάντζα.

Γιώργος
Ε! Βασίλη! (πιο δυνατά) Μάγειρα!

Ο πιο μεγάλος από τους δύο με τις άσπρες ποδιές
γυρίζει, κοιτάζει τον Γιώργο και του χαμογελάει:

Μάγειρας
Τι έγινε, ρε; Τελειώσαμε;

Γιώργος
Πάμε να πιούμε καμιά μπύρα;

Μάγειρας
Που να πάμε ρε Γιώργο; Άσε!
(του δείχνει με το κεφάλι το ψυγείο)

Έχουμε κι εδώ μπύρες...

σκηνή 5^η: νύχτα, εξωτερικό - στενό σκοτεινό δρομάκι
Ο Γιώργος γυρίζει με τα πόδια σπίτι του. 2-3 στενά
πιο κάτω από την ταβέρνα όπου δουλεύει. Κρατάει
μια σακούλα με μπύρες. Οι δρόμοι είναι έρημοι.
Διαβάζει ένα σύνθημα σε ένα τοίχο: «όσο ζω ελπίζω
και όσο ελπίζω απελπίζομαι». Ξεκλειδώνει την
εξώπορτα.

σκηνή 6^η: νύχτα, εσωτερικό - διάδρομος
πολυκατοικίας
Ο Γιώργος κατεβαίνει λίγα σκαλιά, περπάτα στον
διάδρομο και κατευθύνεται προς μια πόρτα.
Προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα αλλά δεν μπορεί.
Χτυπάει το κουδούνι. Το φως του διαδρόμου σβήνει
και ο Γιώργος το ξανανάβει. Η πόρτα ανοίγει και
εμφανίζεται ο Αλέξανδρος, ο συγκατοικος του
Γιώργου. Φαίνεται αναστατωμένος και φοράει μόνο
το σώβρακο του. Ο Γιώργος του δείχνει τις μπύρες
χαμογελώντας.

Αλέξανδρος

Ωχ... Καλώς τον! Τι νέα; Να σου πω... είσαι
κουρασμένος, ε; Θέλεις να κάνεις καμιά βόλτα και
να ξανάρθεις... πιο μετά;

Ο Γιώργος κάνει να κοιτάξει από τη μισάνοιχτη
πόρτα.

Γιώργος
Τι έγινε, ρε;

Ο Αλέξανδρος κοιτάζει λίγο μέσα ενώ κλείνει
περισσότερο την πόρτα.

Αλέξανδρος
Είναι η...

Ο Αλέξανδρος κοιτάζει τις μπύρες, τεντώνεται και
τραβάει μια από τη σακούλα.

Αλέξανδρος
...έλα! Μέχρι να τις πιεις θα έχουμε τελειώσει...
Καλή βόλτα!

Ο Αλέξανδρος κλείνει την πόρτα και το φως στο
διάδρομο σβήνει ξανά.

σκηνή 7^η: νύχτα, εξωτερικό - έρημοι δρόμοι
Ο Γιώργος περιπλανιέται στα στενά των Εξαρχείων.
Κρατάει ακόμα τη σακούλα με τις μπύρες ενώ έχει
ανοίξει μια και πίνει. Ακούγονται τα βήματά του και
θόρυβος από κάποια μηχανή που περνάει από
κάποιο κεντρικό δρόμο εκεί κοντά. Σταματά έξω από
ένα θερινό σινεμά και κοιτάζει τις φωτογραφίες.

σκηνή 8^η: νύχτα, εξωτερικό – λόφος του Στρέφη
Ο Γιώργος κάθεσαι στα σκαλάκια στο Στρέφη. Βγάζει

από το τζιν μπουφάν του τα ακουστικά και τα τσιγάρα του. Ανάβει τσιγάρο, βάζει τα ακουστικά και αρχίζει να κάνει κυκλάκια με τον καπνό ενώ χαζεύει τα φώτα της πόλης. Ξαφνικά γυρίζει το κεφάλι του απότομα και βλέπει πίσω του μια νεαρή γυναίκα, γύρω στα 24. Φοράει ένα λευκό φόρεμα που μοιάζει λίγο με νυφικό. Σηκώνεται απότομα όρθιος και τραβάει τα ακουστικά από τα αυτιά του.

Αγγελική
Σε τρώμαξα;

Γιώργος
Όχι...
Εντάξει, λίγο.

Αγγελική
Να μείνω λίγο μαζί σου;

Γιώργος
Που;

Αγγελική
Εδώ, στα σκαλάκια... (κάθεται) Είμαι η Αγγελική.

Γιώργος
Γεια σου, Αγγελική!

Αγγελική
Θα μου δώσεις κι ένα τσιγάρο;

Γιώργος
Ένα τσιγάρο... ναι!

Ο Γιώργος βάζει ένα τσιγάρο βιαστικά στα χείλη του
και το ανάβει.

Αγγελική
(γελάει) Θα μου δώσεις κι εμένα ένα;

Γιώργος
Ωχ, ναι...

Ο Γιώργος της δίνει ένα τσιγάρο και της ανάβει
προσπαθώντας να μην την κοιτάει στα μάτια, ενώ η
Αγγελική τον κοιτάει συνέχεια.

Αγγελική
Μάλλον σε τρώμαξα πολύ, ε;

Γιώργος
Δεν σε άκουσα... Από πού...

Αγγελική
Δεν με περίμενες. (γελάει) Γιατί δεν κάθесαι;

Ο Γιώργος κάθεται. Η Αγγελική έρχεται πιο κοντά του.

Αγγελική
Λοιπόν, τι νέα;

σκηνή 9^η: νύχτα, εξωτερικό - ταβέρνα
Η ταβέρνα έχει κλείσει. Τα φώτα είναι σβησμένα.
Στο τζάμι της πόρτας μέσα στο ημίφως φαίνεται ο μάγειρας. Πίνει μία μπύρα από το μπουκάλι και φαίνεται να κοιτάζει με ενδιαφέρον κάπου απέναντι.

σκηνή 10^η: νύχτα, εξωτερικό - στενό σκοτεινό δρομάκι
Στον τοίχο, όπου υπήρχε το σύνθημα όσο ζω ελπίζω και όσο ελπίζω απελπίζομαι κάποιος με σπρέι συμπληρώνει από κάτω: «Άρα είσαι καθ...»
Ακούγεται ο ήχος μιας μηχανής κάπου εκεί κοντά, το τρίξιμο των φρένων της και μετά ο ήχος μιας σφοδρής σύγκρουσης. Ο τύπος με το σπρέι σταματά και τρέχει προς το σημείο, απ' όπου ακούστηκε ο θόρυβος. Τρέχει μπροστά από ένα ανοιγμένο παράθυρο ημιυπόγειου διαμερίσματος στην πολυκατοικία του Γιώργου. Από μέσα ακούγεται μια λαχανιασμένη φωνή:

Γυναικεία φωνή
Α... Αλέξανδρε; ...τι ...τι ήταν αυτό;

σκηνή 11^η: νύχτα, εξωτερικό - στενό σκοτεινό
δρομάκι

Έξω από το θερινό σινεμά κάποιος προσπαθεί να
κλέψει μια φωτογραφία από τα προσεχώς.

Ακούγονται σειρήνες από κάπου εκεί κοντά. Τελικά
τα καταφέρνει, βάζει τη φωτογραφία κάτω από το
μπλουζάκι του και φεύγει τρέχοντας.

σκηνή 12^η

νύχτα, εξωτερικό – λόφος του Στρέφη (2 ώρες μετά
στο ίδιο μέρος με την 8^η σκηνή)

Ο Γιώργος και η Αγγελική είναι ακόμα στα σκαλάκια.

Μπροστά τους έχουν τα άδεια μπουκάλια από τις
μπύρες. Στο βάθος φαίνεται να χαράζει. Η Αγγελική
προσπαθεί να κάνει κυκλάκια με τον καπνό. Γελάνε.

Η Αγγελική χαϊδεύει τους ώμους της. Ο Γιώργος
ρίχνει το τζιν μπουφάν του στην πλάτη της.

Γιώργος

Χα! Κάτι ήξερα που το πήρα μαζί μου.

Μάλλον σε περίμενα λίγο... τελικά

Αγγελική

Ποιος ξέρει...

Γιώργος

Δεν μου είπες όμως, εσύ πως και ξέμεινες εδώ
καλοκαιριάτικα; Καλά εγώ. Έπρεπε να δουλέψω...

Εσύ γιατί δεν έφυγες;

Αγγελική
Έφυγα...

Γιώργος
Αλήθεια;

Αγγελική
(σοβαρεύεται απότομα) Γιώργο, γιατί μαζεύεις
λεφτά για να πας στην Αγγλία;

Γιώργος
(γελάει ακόμα) Γιατί δεν έχω!

Αγγελική
Όχι! Εννοώ τι θα πας να κάνεις εκεί;

Η Αγγελική ανάβει ένα ακόμα τσιγάρο και
τσαλακώνει το πακέτο.

Γιώργος
Ε... δε ξέρω ακόμα.
Θα μείνω στην αρχή σε κάτι φίλους στο Λονδίνο και
μετά... αν βρεθεί κάτι καλό... καμιά δουλειά...

Αγγελική
Κι αν δε βρεθεί;

Γιώργος
Αν δε βρεθεί... δεν ξέρω. Μάλλον θα γυρίσω πίσω.

Αγγελική
Στην ταβέρνα;

Γιώργος
...στην ταβέρνα. Δεν ξέρω.
Χρωστάω και κάτι μαθήματα ακόμα...
είναι και οι δικοί μου στο Ναύπλιο...

Αγγελική
Στο Ναύπλιο;

Γιώργος
Έχεις πάει;

Αγγελική
Ναι, νομίζω... με το σχολείο

Γιώργος
Στην Αγγλία;

Αγγελική
Όχι, δεν πρόλαβα

Γιώργος
Δεν... τι;

Η Αγγελική σβήνει το τσιγάρο και σηκώνεται
απότομα.

Αγγελική
Πρέπει να φύγω.

Γιώργος
Μείνε λίγο ακόμα!

Αγγελική
Ξημερώνει... πρέπει να γυρίσω.

Η Αγγελική κάνει να βγάλει το μπουφάν. Ο Γιώργος
της πιάνει το χέρι και τη σταματάει.

Γιώργος
Μα εσύ είσαι παγωμένη...
Σε παρακαλώ, κράτησε το!

Αγγελική
Να το κρατήσω;

Γιώργος
Αγγελική, θέλω πολύ να σε ξαναδώ!

Αγγελική
Γιατί;

Γιώργος
Γιατί... ε... θέλω

Αγγελική
Γιατί όλα αυτά Γιώργο;

Γιώργος
Φεύγω την άλλη Παρασκευή... Θέλω να...

Η Αγγελική σκύβει, πιάνει το κεφάλι του και τον φιλάει στα χείλη στιγμιαία.

Αγγελική
Πέρνα να το πάρεις το απόγευμα.
Ορφέως 2, στο Χαλάνδρι. Όχι όμως μετά τις 7!
(χαμογελάει παιχνιδιάρικα) Γεια σου τώρα!

Ο Γιώργος παγωμένος μένει να την κοιτάξει να κατεβαίνει τα σκαλιά και να χάνεται.

σκηνή 13^η: μέρα, εξωτερικό - ταβέρνα
Ο Γιώργος ακουμπάει δύο μπουκάλια μπύρες σε ένα τραπέζι όπου κάθονται δύο γυναίκες. Όλα τα τραπέζια έξω είναι γεμάτα και ακούγεται φασαρία από τις φωνές των πελατών. Είναι τρεις περίπου το μεσημέρι. Ο Γιώργος προχωράει λίγα μέτρα μπροστά από το μαγαζί βάζει το ανοιχτήρι στη μία κωλότσεπη και βγάζει από την άλλη το κινητό του. Κάποιος πελάτης τού φωνάζει αλλά ο Γιώργος κάνει ότι δεν τον ακούει. Αρχίζει να μιλάει στο κινητό.

Γιώργος
Έλα! Μ' ακούς;

σκηνή 14^η: μέρα, εσωτερικό - ρεσεψιόν ξενοδοχείου
Ο Αλέξανδρος είναι καθισμένος πίσω από την
ρεσεψιόν.

Αλέξανδρος
Που είσαι, ρε μαλάκα; Τι ώρα γύρισες σπίτι;

σκηνή 15^η (συνέχεια της 13^{ης}): μέρα, εξωτερικό -
ταβέρνα

Γιώργος
Καλά είμαι. Θα σου πω... Τι ώρα τελειώνεις;
Θέλω να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη...

σκηνή 16^η: μέρα, εσωτερικό - στο αυτοκίνητο του
Αλέξανδρου
Ο Αλέξανδρος οδηγάει φορώντας ακόμα τα ρούχα
της δουλειάς. Στο ράδιο ακούγονται αθλητικά. Έχει
πολύ κίνηση στο δρόμο και έχουνε κολλήσει κάπου
στην Κηφισιάς. Ο Γιώργος κοιτάζει το ρολόι του
αυτοκινήτου. Είναι 18:29.

Αλέξανδρος
Επέστρεψαν όλοι οι καριόληδες!
Μια χαρά ήμασταν τόσες μέρες...

Γιώργος
Δεν θα προλάβουμε...

Αλέξανδρος
Θα προλάβουμε, μωρέ μαλάκα! Μην αγχώνεσαι!
Δηλαδή αν είσαι εκεί 7:30 τι έγινε;
Δεν θα σε αφήσει να μπεις; Αλλά μάλλον ναι!
Θα έχει κανονίσει με άλλον πελάτη για μετά...
(γελάει)

Γιώργος
Όχι, ρε... δεν είναι έτσι!

Αλέξανδρος
Τι δεν είναι έτσι, ρε χαζέ;
Επαγγελματίας είναι η γκόμενα.
Απ' αυτές που δέχονται στον χώρο τους και τέτοια!
Τι νομίζεις; Έτσι, από το πουθενά, έρχονται οι
γυναίκες; 3 τη νύχτα τριγυρνάν στο Στρέφη ντυμένες
νυφούλες;

Γιώργος
Δεν είναι έτσι, σου λέω!

Αλέξανδρος
Ναι καλά... Λεφτά έχεις μαζί σου;

σκηνή 17^η: μέρα, εξωτερικό - στην αρχή κάποιου
δρόμου

Ο Γιώργος έχει βγει από το αυτοκίνητο και κοιτάζει
τριγύρω. Είναι στην οδό Ορφέως. Στην αρχή του
δρόμου υπάρχει ένα νεκροταφείο και μετά
πολυκατοικίες και λίγες μονοκατοικίες. Ο
Αλέξανδρος με ειρωνικό ύφος τον κοιτάζει μέσα από
το αυτοκίνητο.

Αλέξανδρος
Να σε περιμένω;

Γιώργος
Όχι, σου είπα... Φύγε!

Αλέξανδρος
Καλά... Το νου σου, ε;

Ο Γιώργος αρχίζει να ψάχνει τα κουδούνια στα
πρώτα σπίτια δίπλα στο νεκροταφείο. Πηγαίνει από
τη μία πλευρά του δρόμου στην άλλη. Κοιτάζει τα
νούμερα και δεν βλέπει το 2 πουθενά. Φαίνεται
αγχωμένος και σαν να προσπαθεί να θυμηθεί κάτι.
Επιστρέφει βιαστικά στην αρχή του δρόμου προς την
είσοδο του νεκροταφείου, όπου στέκεται κάποιος
φύλακας. Βλέπει τον αριθμό 2 στην πύλη του
νεκροταφείου.

Γιώργος
Με συγχωρείτε...

Ο Γιώργος σταματάει απότομα μόλις βλέπει μέσα από τα κάγκελα της περίφραξης ένα μπουφάν όμοιο με το δικό του κρεμασμένο πάνω σε ένα σταυρό. Περνάει την πύλη του νεκροταφείου με βήμα διστακτικό.

Φύλακας

Νεαρέ, 7 η ώρα κλείνουμε... Κάνε γρήγορα!

σκηνή 18^η: μέρα, εξωτερικό - νεκροταφείο
Ο Γιώργος πλησιάζει τον τάφο με το μπουφάν. Δεν ακούγεται τίποτα και είναι σαν να έχει σκοτεινιάσει απότομα. Το βλέμμα του τώρα είναι πολύ ανήσυχο. Φτάνει δίπλα στον τάφο. Αναγνωρίζει το μπουφάν του αγγίζοντας ένα σκίσιμο στο μανίκι. Το τραβάει απότομα από το σταυρό. Έκπληξη και τρόμος ζωγραφίζονται στο πρόσωπό του. Κάνει ένα βήμα πίσω. Το όνομα Αγγελική είναι χαραγμένο πάνω στο σταυρό και στη βάση του μια ασπρόμαυρη φωτογραφία της Αγγελικής τού χαμογελά.

σκηνή 19^η: νύχτα, εξωτερικό – λόφος του Στρέφη
Ο Γιώργος κάθεται στο ίδιο μέρος, στα σκαλάκια και καπνίζει. Το βλέμμα του είναι ανέκφραστο. Ακούγονται βήματα πίσω του. Γυρίζει και βλέπει τον Αλέξανδρο να κρατάει μια σακούλα μπύρες. Ο Αλέξανδρος κάθεται δίπλα του. Του χαμογελάει φιλικά και ο Γιώργος κουνάει το κεφάλι του σαν να λέει: Ναι, ξέρω. Ακούγεται μόνο ο θόρυβος της

πόλης. Ανοίγουνε δύο μπύρες. Ο Γιώργος ακουμπάει το μπουκάλι στα χείλη του, αλλά ο Αλέξανδρος τον σταματάει. Κοιτάζονται.

Αλέξανδρος
(Τσουγκρίζοντας τα μπουκάλια) Καλό ταξίδι, ρε φίλε!

Γιώργος
Καλό ταξίδι...

ΤΟ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟ

α. σύνοψη και βάλε

Αθήνα, σήμερα. Μεσημέρι. Υπνοδωμάτιο διαμερίσματος. Μια ανοιχτή τηλεόραση. Μεσημεριανό δελτίο ειδήσεων. Πρώτη είδηση: η Ακαδημία της Στοκχόλμης απένειμε το βραβείο Νόμπελ για τη Φυσική στον νεαρό Έλληνα επιστήμονα, Λάζαρο Χριστοδούλου, ο οποίος επινόησε τη θεωρία του «Αεικίνητου». Φωτογραφία του Λάζαρου. Αναφέρονται τα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα των πολιτικών. Σκηνές από το προηγούμενο βράδυ με πανηγυρισμούς στην Ομόνοια για το πρώτο ελληνικό Νόμπελ στις Επιστήμες. Θυμίζουν αντίστοιχους ποδοσφαιρικών επιτυχιών.

Το πλήθος
Είναι βαριά τα νόμπελ του τσολιά...
Δεν θα πάρεις Νόμπελ εσύ ποτέ,
Αλβανέ, Αλβανέ...

Ακολουθεί σύνδεση με το χωριό του Λάζαρου...

Το πλάνο ανοίγει και βλέπουμε ένα ζευγάρι, που μάλλον μόλις έχει ξυπνήσει, να παρακολουθεί το δελτίο. Είναι η Αλεξάνδρα με τον κατά είκοσι χρόνια

μεγαλύτερο σύντροφό της, καθηγητή
πανεπιστημίου. Ο καθηγητής φαίνεται να μην
μπορεί να πιστέψει αυτό που δείχνει η τηλεόραση.

Καθηγητής

Τα κατάφερε ο δικός σου... Απίστευτο, ε;

Αλεξάνδρα

Τίποτα δεν είναι απίστευτο για τον Λάζαρο...

Ξανά στην τηλεόραση. Ο παππούς του Λάζαρου από
το χωριό κάνει δηλώσεις:

Παππούς Νομπελίστα

Εγώ του το είχα πει... Λάζαρε, αυτή η γυναίκα θα
σε καταστρέψει!

Την ίδια ώρα περίπου. Στο αεροδρόμιο. Ο Βαγγέλης,
στενός φίλος και συνεργάτης του Λάζαρου, τον
υποδέχεται. Πλήθος δημοσιογράφων, επισήμων και
νεαρών, κυρίως, γυναικών που παρακαλάνε για ένα
αυτόγραφο. Επικρατεί πανικός. Ο Λάζαρος σταματά
προστά στις κάμερες και στα μικρόφωνα.

Λάζαρος

Σας ευχαριστώ όλους! Θέλω να αφιερώσω το
βραβείο αυτό στη γυναίκα της ζωής μου... την
Αλεξάνδρα!

Στο αυτοκίνητο από το αεροδρόμιο. Ο Λάζαρος και ο Βαγγέλης συζητούν για το βραβείο και την Αλεξάνδρα, τον φίλο της τον καθηγητή και τα μούτρα του όταν θα είδε στην τηλεόραση τον Λάζαρο να «σηκώνει» το νόμπελ. Στο τέλος τσακώνονται, όταν ο Λάζαρος λέει στο Βαγγέλη πως δεν θα πάει στην εκδήλωση που θα γίνει εκείνο το βράδυ προς τιμήν του, γιατί έχει κάτι άλλο να κάνει. Χτυπάει το τηλέφωνο και είναι η Αλεξάνδρα. Αμνηχανία. Τον ευχαριστεί και δέχεται την πρότασή του να της κάνει το τραπέζι το ίδιο βράδυ.

Αμέσως μετά. Στο σπίτι της Αλεξάνδρας. Ο καθηγητής έχει θυμώσει και την απειλεί πως θα φύγει, αν πάει να βρει τον Λάζαρο. Η Αλεξάνδρα τού δείχνει την πόρτα. Φεύγει. Η Αλεξάνδρα ταραγμένη πλησιάζει ένα έπιπλο με διάφορα αντικείμενα, ανάμεσα τους και διάφορα βραβεία, όλα δώρα του Λάζαρου. Επικεντρώνεται το βλέμμα της σε ένα χρυσό μετάλλιο.

Flash back δώδεκα χρόνια πριν. Ο Λάζαρος γνωρίζει την Αλεξάνδρα και την ερωτεύεται με την πρώτη ματιά. Εκείνη όμως είναι με κάποιον αθλητή του στίβου. Ο Λάζαρος αρχίζει να ασχολείται με τον αθλητισμό προκειμένου να της αποδείξει πως είναι καλύτερος από τον άλλον. Ο Βαγγέλης προσπαθεί να τον μεταπείσει. Ο Λάζαρος σύντομα κάνει πρωταθλητισμό. Και τελικά κερδίζει χρυσό μετάλλιο

σε πανελλήνιους αγώνες. Χαρίζει το μετάλλιο του στην Αλεξάνδρα και της ζητά να τα φτιάξουνε. Εκείνη τον απορρίπτει.

Ξανά στο παρόν. Απόγευμα της ίδιας μέρας. Σε ένα καφέ-μπαρ. Ο Λάζαρος τα πίνει μαζί με τον Βαγγέλη. Είναι αγχωμένος ενόψει της επικείμενης συνάντησής του με την Αλεξάνδρα. Ο Βαγγέλης ζητάει από το φίλο του να δεσμευτεί πως αυτή θα είναι η τελευταία φορά. Αντί απάντησης, ο Λάζαρος του εξηγεί γιατί δεν υπάρχει βραβείο Νόμπελ για τα μαθηματικά. Για τον καθηγητή Νόμπελ που μισούσε τους μαθηματικούς, επειδή ένας από αυτούς του πήρε τη γυναίκα που αγαπούσε. Ο Λάζαρος φεύγει και ο Βαγγέλης μένει να μιλάει με τον μπάρμαν.

Μπάρμαν

Πολύ γνωστός μου φαίνεται ο φίλος σας...
Ηθοποιός είναι;

Βαγγέλης

Ο Λάζαρος; Απ' όλα είναι αυτός...

Flash back οκτώ χρόνια πριν. Ο Βαγγέλης δείχνει στον Λάζαρο μια φωτογραφία από τις κοσμικές στήλες ενός περιοδικού. Η Αλεξάνδρα στο κόττερο ενός επιχειρηματία. Ο Λάζαρος παρατάει τις σπουδές του και αγοράζει μετοχές. Με τα κέρδη από το χρηματιστήριο ξεκινά μια δική του επιχείρηση

προκειμένου να της αποδείξει πως είναι καλύτερος από τον άλλον. Η δουλειά πετυχαίνει σύντομα και τα οικονομικά περιοδικά τον αναφέρουν ως το πιο πετυχημένο νέο επιχειρηματία. Κάνει πανάκριβα δώρα στην Αλεξάνδρα και της ζητάει να φύγουν μαζί ταξίδι, τον γύρο του κόσμου με το δικό του σκάφος. Εκείνη αρνείται.

Ξανά στο παρόν. Μετά το μπαρ ο Λάζαρος επιστρέφει σπίτι.. Ακούει τα μηνύματα στον τηλεφωνητή. Συγχαρητήρια και προσκλήσεις σε διάφορες εκδηλώσεις. Ετοιμάζεται ακούγοντας από τον τηλεφωνητή το μήνυμα του Αρχιεπισκόπου.

Αρχιεπίσκοπος (off)

Τα θερμά μου συγχαρητήρια, τέκνο μου Λάζαρε!
Με τη διάκριση σου αυτή απεδείχθη για μια ακόμη φορά η ανωτερότης και η δύναμη της Ορθοδοξίας...

Ο Λάζαρος κλείνει τον τηλεφωνητή. Στέκεται μπροστά σε ένα πίνακα. Το πορτραίτο μιας γυναίκας που μοιάζει να είναι η Αλεξάνδρα.

Flash back τέσσερα χρόνια πριν. Ο Λάζαρος ξανασυναντά την Αλεξάνδρα σε μία έκθεση ζωγραφικής. Μεταξύ των εκθεμάτων υπάρχουν και έργα του νέου φίλου της Αλεξάνδρας. Ο Λάζαρος παρατάει τις επιχειρήσεις του και αρχίζει να ασχολείται με την τέχνη. Σύντομα γίνεται πολύ

γνωστός και ως καλλιτέχνης και τα έργα του – κυρίως πορτραίτα της Αλεξάνδρας - εκτίθενται σε όλον τον κόσμο. Της δωρίζει ένα από τα γυμνά της που ζωγράφισε. Η Αλεξάνδρα απορεί με την αληθοφάνεια του πίνακα, καθώς ο Λάζαρος δεν την έχει δει ποτέ γυμνή. Ο Λάζαρος της ζητά να ζήσουν μαζί. Εκείνη και πάλι λέει όχι.

Ξανά στο παρόν. Βράδυ στο «Σινικό Τείχος», ένα κινέζικο εστιατόριο. Η Λάζαρος φτάνει και βρίσκει την Αλεξάνδρα να κάθεται ήδη σε ένα τραπέζι και να μιλάει με τον Κινέζο σεφ του εστιατορίου. Ο Κινέζος υποδέχεται θερμά το Λάζαρο. Η Αλεξάνδρα σηκώνεται και τον φιλάει στο μάγουλο.

Αλεξάνδρα
Τα κατάφερες πάλι!

Λάζαρος
Μαζί τα καταφέραμε...

Αλεξάνδρα
Άσ' τα αυτά! Έχεις
κατακτήσει ολόκληρο τον κόσμο!

Λάζαρος
Όχι ολόκληρο! Όχι ακόμη...

Ο Λάζαρος της ζητάει να τον παντρευτεί. Εκείνη λέει πως δε γίνεται. Πως είναι καλύτερα να μείνουν έτσι. Η Αλεξάνδρα τού εξηγεί γιατί. Και του θυμίζει πως είναι ο καλύτερος. Φεύγει ταραγμένη και τον αφήνει μόνο του.

Νύχτα. Ο Λάζαρος στο σπίτι του Βαγγέλη. Τον ξυπνάει και του λέει πως η Αλεξάνδρα και πάλι τον απέρριψε. Είναι δυστυχισμένος. Δεν ξέρει τι άλλο θα μπορούσε να κάνει.

Βαγγέλης

Δεν υπάρχει τίποτα άλλο... Παράτα τα, ρε φίλε! Σήκω και φύγε! Κάνε ένα μεγάλο ταξίδι και ξέχασε τα όλα!

Το επόμενο πρωί ο Λάζαρος σε ένα μεγάλο ταξιδιωτικό γραφείο. Κοιτάζει προσφορές για πολύ μακρινά ταξίδια. Βλέπει έξω από το γραφείο να περνά η Αλεξάνδρα παρέα με τον Κινέζο σεφ του εστιατορίου. Στέκεται και τους κοιτάζει χαμένος. Μετά γυρίζει στον πράκτορα αποφασιστικά και τον ρωτά αν υπάρχουν ταξίδια με προορισμό την Κίνα.

Τρεις μήνες μετά. Ο Λάζαρος στην Κίνα. Σε κάποιον εμπορικό δρόμο. Προσπαθεί να αγοράσει ένα γυναικείο φόρεμα από ένα υπαίθριο κατάστημα. Κρατάει ένα βιβλίο, που φαίνεται να το συμβουλευεται διαρκώς. Πλησιάζουμε και τον ακούμε να μιλάει κινέζικα!

β. ολίγον από ανάπτυξη

σκηνή (φ): μεσημέρι, εσωτερικό (αεροδρόμιο, αφίξεις)

Πλήθος περιμένει στην αίθουσα αφίξεων. Κάμερες, μικρόφωνα. Κάποιοι τραγουδάνε ασυνάρτητα τραγούδια. Πολλές γυναίκες σπρώχνονται και φωνάζουν. Μόλις βλέπουν τον Λάζαρο, γίνεται πανικός. Λιποθυμίες. Ο Λάζαρος φαίνεται κουρασμένος. Αδιάφορος για όλον αυτόν το χαμό. Ψάχνει με το βλέμμα να βρει κάποιον. Ανάμεσα από το πλήθος ξεχωρίζει ο Βαγγέλης. Χαιρετιούνται από μακριά. Αστυνομικοί κάνουν κλοιό γύρω από τον Λάζαρο για να περάσει. Ο Βαγγέλης φτάνει δίπλα του. Αγκαλιάζονται. Ο Βαγγέλης του παίρνει τις αποσκευές. Προχωράνε. Διάφορες γυναίκες προσπαθούν να αγγίξουν τον Λάζαρο. Σπάει ο κλοιός. Οι ρεπόρτερ τους περικυκλώνουν. Ο Λάζαρος προχωράει με σκυμμένο κεφάλι.

Βαγγέλης

Σας παρακαλώ! Όχι τώρα! Θα σας δώσουμε συνέντευξη τύπου αύριο το πρωί... σας παρακαλώ

Ρεπόρτερ

Μια δήλωση μόνο!

Κύριε Χριστοδούλου! Μια δήλωση

Ο Λάζαρος σταματάει μπροστά στις κάμερες.
Κοιτάζει έναν φακό και πλησιάζει τα μικρόφωνα. Οι
φωνές κοπάζουν. Ο Βαγγέλης φαίνεται ενοχλημένος.

Λάζαρος

Σας ευχαριστώ όλους! Θέλω να αφιερώσω το
βραβείο αυτό στη γυναίκα της ζωής μου... την
Αλεξάνδρα!

σκηνή (χ): απόγευμα, εσωτερικό (καφέ/μπαρ) Ο
Λάζαρος και ο Βαγγέλης κάθονται μόνοι στο μπαρ
και πίνουν. Τα περισσότερα τραπέζια είναι γεμάτα.
Ακούγεται χαμηλόφωνα μουσική. Ο μπάρμαν
φαίνεται να κρυφακούει αυτά που λένε οι δύο φίλοι.

Βαγγέλης

Τι ώρα κανόνισες να βρεθείτε;

Λάζαρος

Στις 10! Στο Σινικό Τείχος... Τι ώρα είναι;

Βαγγέλης

Ρε συ, είσαι σίγουρος, ρε;

Λάζαρος

Πλάκα μου κάνεις; Τώρα να είμαι σίγουρος;
Πάντα σίγουρος ήμουν... και τώρα ακόμα
περισσότερο. Τι ώρα είναι;

Βαγγέλης
Και αν...;

Λάζαρος
Τι και αν ρε Βαγγέλη; Τι και αν;
Κι άλλα και αν; Ως πότε; Δε μπορεί...

Βαγγέλης
Μη τα γαμήσεις όλα πάλι, ρε γαμώτο!

Λάζαρος
Ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται...

Βαγγέλης
Ναι ξέρω... η αγαπημένη σου παροιμία.
Έχεις καταλάβει ποτέ τι σημαίνει;

Λάζαρος
Ότι αν είσαι ήδη βρεγμένος, όση βροχή και να φας
ακόμα και πάλι βρεγμένος θα είσαι

Βαγγέλης
Το να κάτσεις για λίγο στην άκρη
να στεγνώσεις το αποκλείεις δηλαδή;

Λάζαρος
Δεν προλαβαίνω να στεγνώσω...
Τι ώρα είναι;

Βαγγέλης
Σταμάτα πια! Τι ώρα είναι και τι ώρα είναι...

Λάζαρος
Δεν πρέπει να αργήσω...

Βαγγέλης
Ναι, πήγαινε από τώρα έξω από το Σινικό Τείχος
και περίμενε να πέσει!

Λάζαρος
Θα πέσει... που θα πάει; Θα πέσει

Βαγγέλης
Ρε Λάζαρε, ξέρεις που έχεις φτάσει;
Όλος ο κόσμος μιλάει για σένα σήμερα...

Δύο πολύ όμορφα κορίτσια πλησιάζουν στο μπαρ
και ζητάνε αυτόγραφα από το Λάζαρο. Ο Λάζαρος
υπογράφει μάλλον αδιάφορα. Τα κορίτσια φεύγουν.
Η μία δίνει ένα χαρτάκι στο Λάζαρο. Αυτός το
κοιτάζει. Ένα νούμερο τηλεφώνου. Το δίνει στο
Βαγγέλη. Ο Βαγγέλης το βάζει στην τσέπη του.

Βαγγέλης
Τα βλέπεις;

Λάζαρος
Όχι

Βαγγέλης

Όχι;

Λάζαρος

Όχι! Τίποτα δε βλέπω!

Βαγγέλης

Το ξέρω...

Λάζαρος

Αφού το ξέρεις, μην επιμένεις

Βαγγέλης

Ρε γαμώτο, ολόκληρο Νόμπελ πήρες!

Τι άλλο θέλεις πια;

Λάζαρος

Βαγγέλη, ξέρεις γιατί δεν υπάρχει Νόμπελ
για τα Μαθηματικά;

Βαγγέλης

Ε;

Λάζαρος

Βραβείο Νόμπελ για τα Μαθηματικά, λέω.

Ξέρεις γιατί δεν υπάρχει; Υπάρχει για όλες τις
θετικές επιστήμες, Φυσική, Χημεία, Βιολογία... Για τα
μαθηματικά όμως, όχι! Ξέρεις γιατί;

Βαγγέλης

Γιατί;

Λάζαρος

Γιατί ο Νόμπελ, ο τύπος που έδωσε τα λεφτά και το όνομα του στα βραβεία δε γούσταρε καθόλου τους μαθηματικούς. Καθόλου όμως! Και ξέρεις γιατί;

Μπάρμαν

Γιατί;

Λάζαρος (προς τον μπάρμαν)

Γιατί ένας μαθηματικός του έφαγε τη γυναίκα!
Κατάλαβες;

Μπάρμαν

Όχι

Λάζαρος

Εσύ;

Βαγγέλης

Κατάλαβα...

Λάζαρος

Μπράβο! Τον παράτησε η γυναίκα του για έναν μαθηματικό και έτσι δεν υπάρχει Νόμπελ για τα μαθηματικά

Βαγγέλης
Υπάρχει για την Ειρήνη, όμως...

Μπάρμαν
Και για τη Λογοτεχνία... όχι;

Λάζαρος
Ναι καλά... Τι χρωστάω;

Μπάρμαν
Τίποτα! Κερασμένα

Ο Λάζαρος σηκώνεται να φύγει. Ο Βαγγέλης τον κρατάει.

Βαγγέλης
Υποσχέσου μου πως θα είναι η τελευταία φορά!

Λάζαρος
Αν πει το ναι, θα είναι

Βαγγέλης
Λάζαρε!

Λάζαρος
Καλά... θα δούμε

Ο Λάζαρος φεύγει. Ο Βαγγέλης ζητάει ακόμα ένα ποτό.

Μπάρμαν
Πολύ γνωστός μου φαίνεται ο φίλος σας...
Ηθοποιός είναι;

Βαγγέλης
Αυτός; Απ' όλα είναι...

σκηνή (ψ): νύχτα, εσωτερικό (κινέζικο εστιατόριο)
Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο Λάζαρος. Έχει
αργήσει. Βλέπει την Αλεξάνδρα να κάθεται σε ένα
τραπέζι. Του χαμογελάει από μακριά. Από πάνω της
ο Κινέζος σεφ του εστιατορίου της μιλάει. Όλοι οι
πελάτες γυρίζουν και κοιτάζουν το Λάζαρο να
διασχίζει το μαγαζί πλησιάζοντας αποφασιστικά την
Αλεξάνδρα. Τον αναγνωρίζουν. Ο Κινέζος σπεύδει να
τον υποδεχτεί. Η Αλεξάνδρα σηκώνεται και τον
φιλάει στο μάγουλο. Τον αγκαλιάζει με θέρμη.
Κάθονται.

Αλεξάνδρα
Τα κατάφερες πάλι!

Λάζαρος
Μαζί τα καταφέραμε...

Αλεξάνδρα
Άσ' τα αυτά! Έχεις κατακτήσει ολόκληρο τον κόσμο!

Λάζαρος
Όχι ολόκληρο! Όχι ακόμη...

Η Αλεξάνδρα χαμηλώνει τα μάτια. Ο Λάζαρος της
πιάνει το χέρι.

Λάζαρος
Είχα ξεχάσει πόσο όμορφη είσαι...

Αλεξάνδρα
Σ' ευχαριστώ

Λάζαρος
Εγώ σ' ευχαριστώ!

Αλεξάνδρα
Έχεις καταφέρει τόσα πολλά... κι εγώ...

Λάζαρος
Χωρίς εσένα τίποτα δεν θα είχα κάνει

Αλεξάνδρα
Γιατί ρε Λάζαρε; Χωρίς εμένα τα έκανες όλα αυτά...
Μόνος σου. Και τώρα;

Λάζαρος
Τώρα τι;

Ο Λάζαρος σερβίρει κρασί. Χτυπάν τα ποτήρια και
κοιτάζονται στα μάτια.

Αλεξάνδρα
Στο τώρα!

Λάζαρος
Στο πάντα!

Αλεξάνδρα
Τι θα κάνεις τώρα; Τι άλλο ακόμα;

Λάζαρος
Εσύ θα μου πεις

Αλεξάνδρα
Δεν κουράζεσαι ποτέ, ε;

Λάζαρε
Κάνε με να κουραστώ κι άλλο! Μπορείς;

Αλεξάνδρα
Αχ, βρε Λάζαρε! Μέχρι πότε;

Λάζαρος
Κι αυτό εσύ θα μου το πεις

Αλεξάνδρα
Τι να σου πω;

Ο Λάζαρος απλώνει το χέρι του και αγγίζει τα
δάχτυλα της Αλεξάνδρας.

Λάζαρος
Με παντρεύεσαι;

Αλεξάνδρα
Τι;

Λάζαρος
Τι περίμενες; Να σου ζητήσω να τα φτιάξουμε;
Μεγαλώσαμε

Αλεξάνδρα
Τι να πω τώρα;

Λάζαρος
Να πεις ναι! Παντρεύσου με, Αλεξάνδρα!

Αλεξάνδρα
Μα... πως;

Λάζαρος
Τι πως; Δε σε έπεισα ακόμα;

Αλεξάνδρα

Με έπεισες Λάζαρε! Και με το παραπάνω...
Είσαι ο καλύτερος. Όποιον και να συγκρίνω μαζί
σου, χαμένος θα βγει. Γι' αυτό και χωρίζω
πάντα. Αλλά αυτό δε φτάνει. Μη νομίζεις, σαν κι
εσένα είμαι κι εγώ. Τον μεγάλο έρωτα ψάχνω κι εγώ
να βρω. Να τον ζήσω... Κι ας κάνω λάθη συνέχεια...
Θέλω να τον ζήσω αυτόν τον μεγάλο έρωτα. Τον δικό
μου, όμως, μεγάλο έρωτα, Λάζαρε! Όχι τον δικό σου

Ο Λάζαρος κάνει να τραβήξει τρομαγμένος το χέρι
του. Η Αλεξάνδρα το κρατάει.

Λάζαρος

Τι;

Αλεξάνδρα

Είσαι ο καλύτερος! Μην το ξεχνάς αυτό! Ποτέ

Η Αλεξάνδρα σηκώνεται από το τραπέζι. Φαίνεται
ταραγμένη. Σκύβει και φιλάει το Λάζαρο στα χείλη.
Βιαστικά

Αλεξάνδρα

Άκου το «αεικίνητο»... Απίστευτος είσαι!

Ο Λάζαρος μένει μόνος στο τραπέζι να κοιτάζει την
Αλεξάνδρα να φεύγει από το εστιατόριο.

το παραμύθι του παππού

(Σαλόνι εργένικου διαμερίσματος. Ένας άντρας και μια γυναίκα κι οι δυο γύρω στα τριάντα. Αυτός πηγαينوέρχεται νευρικός κρατώντας το τηλέφωνό του. Αυτή πιο ήρεμη κάθεται στον καναπέ και το κοιτάζει)

Σοφοκλής: (μιλώντας στο τηλέφωνο) Έλα, Απόστολε. Σε παίρνω για την περίπτωση που λέγαμε. Λοιπόν, μίλησα με τον «άνθρωπο» και μου είπε πως είναι εντάξει και πως περιμένει από εμάς να ξεκινήσουμε. Μόνο που θέλει, λέει, τα μισά λεφτά μπροστά. Μου τόνισε ότι δεν είναι θέμα εμπιστοσύνης, αλλά πως έτσι κάνει πάντα. Εγώ, Απόστολε, από λεφτά, όπως γνωρίζεις, δεν είμαι και στα καλύτερά μου, αλλά δεσμεύομαι, έτσι και πάνε όλα καλά, να σε τακτοποιήσω άμεσα. Σε παρακαλώ, μόλις ακούσεις το μήνυμα αυτό κι αφού σκεφτείς καλά το πράγμα, πάρε με για να μου πεις πώς να κινηθώ. Ξέρεις, ο χρόνος μας πιέζει.

Ράνια: Τι σου είπε;

Σοφοκλής: Τι να μου πει, ρε Ράνια; Δεν άκουσες; Μήνυμα στον τηλεφωνητή του άφησα.

Ράνια: Και;

Σοφοκλής: Μου είπε να σου δώσω χαιρετίσματα.

Ράνια: Ο τηλεφωνητής;

Σοφοκλής: Ναι, και να τον πάρεις, λέει, καμιά φορά να κανονίσετε. Σε έχει επιθυμήσει.

Ράνια: Άντρας ήταν;

Σοφοκλής: Ποιος;

Ράνια: Ο τηλεφωνητής; Ήτανε αντρική φωνή; Συνήθως βάζουν γκόμενες, για αυτό ρωτάω.

Σοφοκλής: Έχω λιγάκι αγχωθεί, το ξέρεις;

Ράνια: Το ξέρω, αλλά νομίζω πως κακώς αγχώνεσαι. Πρώτον, γιατί δεν πρόκειται να γίνει η δουλειά. Και δεύτερον, γιατί ακόμα και να γίνει, όλο και κάποια μαλακία θα παιχτεί και βλέπω μετά να σας μαζεύουν. Στη θέση σου θα αγχωνόμουν έτσι και σου απαντούσε αμέσως ο Απόστολος. Για αυτό σου λέω, καλύτερα ο τηλεφωνητής. Δεν παίρνει και πρωτοβουλίες.

Σοφοκλής: Γιατί το γρουσουζεύεις;

Ράνια: Έτσι, γιατί είμαι κακιά και θέλω να σε δω να τρως τα μούτρα σου.

Σοφοκλής: Δεν το εννοείς αυτό που λες.

Ράνια: Αν το εννοούσα, λες να καθόμουν τώρα εδώ και να σου έκανα παρέα;

Σοφοκλής: Σε ευχαριστώ.

Ράνια: Άσε τα ευχαριστώ για αργότερα και φτιάξε μου έναν καφέ. Νομίζω πως θα το ξενυχτήσουμε απόψε.

Σοφοκλής: Θυμάσαι εκείνην την ιστορία που μας έλεγε ο παππούς;

Ράνια: Ποια; Εκείνην από τον εμφύλιο;

Σοφοκλής: Όχι ρε, την άλλη με την άμαξα. Με τα άλογα που ταξιδεύαν μόνα τους.

Ράνια: Αυτήν την έλεγε ο παππούς για να μας πάρει ο ύπνος. Εγώ καφέ σου ζήτησα.

Σοφοκλής: Για κάποιο λόγο, απόψε την θυμήθηκα. Νομίζω πως κατάλαβα τι ακριβώς σημαίνει.

Ράνια: Μπράβο ρε! Σου πήρε τριάντα χρόνια να καταλάβεις ένα παραμυθάκι.

Σοφοκλής: Θέλω να πω πως είδα τον συμβολισμό. Τι ήθελε να μας διδάξει ο παππούς, όταν την διηγούνταν. Τα άλογα νομίζω πως ήμασταν εμείς. Και η άμαξα το σπίτι. Και το ταξίδι η ζωή. Θυμάσαι πώς τελείωνε;

Ράνια: Θυμάμαι ότι ο παππούς κάθε φορά της έδινε και διαφορετική κατάληξη. Νομίζω πως αυτοσχεδίαζε. Ήταν πολύ καλός σε αυτά ο συγχωρεμένος.

Σοφοκλής: Ακριβώς! Ξέρεις και άλλα τέτοια παραμύθια όπου το τέλος κάθε φορά να αλλάζει. Αυτό είναι το θέμα, ρε! Ότι μπορεί εμείς να ξεκινάμε το ταξίδι μας, να πάμε όπου γουστάρουμε την άμαξα, να ζούμε την περιπέτεια μας, αλλά στο τέλος δεν υπάρχει τίποτα να μας εξασφαλίζει ότι θα επιστρέψουμε εκεί από όπου ξεκινήσαμε, ότι θα ξαναγίνουμε αυτό που κάποτε υπήρξαμε.

Ράνια: Και όλα αυτά στο παραμύθι του παππού;

Σοφοκλής: Εγώ έτσι το βλέπω.

Ράνια: Γιατί δεν παίρνεις τον Απόστολο ξανά. Να του το πεις και αυτουνού. Ποιος ξέρει; Μπορεί και να το

εκτιμήσει. Ή μάλλον όχι! Πες το καλύτερα στον «άνθρωπο»! Αυτός θα το γουστάρει σίγουρα. Μην σου πω ότι μπορεί και να δεχτεί στο τέλος και να σας κάνει τη δουλειά χωρίς να πάρει μία.

Σοφοκλής: Πάω να φτιάξω καφέ.

Ράνια: Να μου τον κάνεις σκέτο.

Σοφοκλής: Καλά.

Ράνια: Δεν σε πειράζει να ανοίξω τηλεόραση;

Σοφοκλής: Κάνε ό,τι γουστάρεις.

(Ο Σοφοκλής βγαίνει από το δωμάτιο. Η Ράνια ανοίγει την τηλεόραση και αλλάζει τα κανάλια)

Παρουσιαστής (πρώτο κανάλι): ...ο οποίος, αφού συναντήθηκε με αντιπροσωπεία των συνδικαλιστών και έλαβε γνώση των αιτημάτων τους, δήλωσε σχετικά: Ο αγώνας των εργαζομένων είναι σεβαστός και το δικαίωμά τους για απεργία αναφαίρετο. Ωστόσο οι υποχρεώσεις της κυβέρνησης είναι σαφείς και δυστυχώς αδιαπραγμάτευτες. Ως εκ τούτου, θα πρέπει όλοι ο φορείς να διαισθανθούν την κρισιμότητα...

Ηθοποιός (δεύτερο κανάλι): ...μέχρι που να το καταλάβει επιτέλους. Τι; Δηλαδή εγώ που την περίμενα τόσο καιρό, τι είμαι, δηλαδή; Τώρα, θα πάω και θα της το πω. Ναι, ναι, αυτό θα κάνω. Οπωσδήποτε. Κοίτα να δεις την άτιμη. Πώς κάθεται και με κοιτάζει. Και τι είναι αυτό που φόρεσε; Καλά, επίτηδες το κάνει...

Αφηγητής (τρίτο κανάλι): ...όπου εκεί τον περίμενε μια νέα σκληρή δοκιμασία. Ο αγώνας για την επιβίωση σε αυτό το αχαρτογράφητο σημείο του πλανήτη δεν ήταν θέμα πια ρεκόρ και επιδόσεων, πράγμα που ο βετεράνος αθλητής το ήξερε, αλλά δεν γνώριζε ότι είχε μόλις περάσει το όριο εκείνο όπου οι ανθρώπινες συνήθειες και αντοχές εξασφαλίζουν...

Ηθοποιός (τέταρτο κανάλι): ...η οποία σου ανήκει. Για αυτό σε ικετεύω, Πολυχρονεμένη μας Σουλτάνε, άφησε τα κορίτσια μας να ζήσουν, αφού ποτέ κάτι κακό δεν θέλησαν στην Αυτοκρατορία σου να κάνουν και μόνο για να σε υπηρετούν έχουνε έρθει σε αυτόν εδώ τον κόσμο. Κι εγώ, όποτε χρειαστεί ξανά η Μεγαλειότητά σου τις ταπεινές...

Σοφοκλής (επιστρέφοντας στο σαλόνι): Τι λέει; Έχει τίποτα καλό;

Ράνια: Μπα... Τα ίδια και τα ίδια...

Σοφοκλής: Μήπως χτύπησε το τηλέφωνο όσο ήμουν στην κουζίνα;

Ράνια: Ναι, σε πήρε ο Απόστολος.

Σοφοκλής: Αλήθεια; Και τι είπε;

Ράνια: Είπε πως αν είχε όλα τα λεφτά, θα παντρευότανε.

Σοφοκλής: Μα παντρεμένος είναι.

Ρανιά: Α, ναι; Ε τότε πως θα χώριζε.

Σοφοκλής: Μου κάνεις πλάκα, έτσι;

Ράνια: Όχι μωρέ, λιγάκι σε πειράζω.

Σοφοκλής: Πεινάς; Θέλεις να παραγγείλω κάτι;
Ράνια: Όχι, μου φτάνει ο καφές. Πολύ πικρό τον έκανες.

Σοφοκλής: Αφού μου είπες σκέτο.

Ράνια: Φοβόμουν πως θα τον έκανες γλυκό, αν σου ζητούσα μέτριο.

Σοφοκλής: Δεν σε καταλαβαίνω. Σκέτος θα πει χωρίς καθόλου ζάχαρη. Εδώ δεν τίθεται θέμα αναλογίας.

Ράνια: Καλά, δεν τρέχει τίποτα.

Σοφοκλής: Αν θες, τον ξαναφτιάχνω.

Ράνια: Όχι, σου λέω. Θα τον πιω. Άλλωστε, θα τον χρειαστώ. Μεγάλη η νύχτα απόψε.

Σοφοκλής: Κι αν δεν μας πάρει ο Απόστολος;

Ράνια: Δώσε μου το τηλέφωνο.

Σοφοκλής: Γιατί; Τι θες να κάνεις;

Ράνια: Θα πάρω να του αφήσω ένα μήνυμα.

Σοφοκλής: Τι μήνυμα; Αφού του άφησα εγώ.

Ράνια: Άκουσα κάτι στην τηλεόραση. Μου ήρθε μια ιδέα.

Σοφοκλής: Από τα ίδια και τα ίδια που έπαιζε;

Ράνια: Ναι, ακριβώς. Από αυτά. Θα δεις. Δώσε μου το τηλέφωνο και μην μιλάς καθόλου.

Σοφοκλής: Μόνο μην τον θυμώσεις. Πρόσεχε!

Ράνια (στο τηλέφωνο): Κύριε Απόστολε, η Ράνια είμαι, η αδερφή του Σοφοκλή και σας τηλεφωνώ εκ μέρους του. Επειδή ανησυχούμε ότι ενδεχομένως δεν έχετε λάβει γνώση ακόμα του αιτήματός μας. Επειδή μας πιέζει η προθεσμία που έχουμε

προκειμένου να δώσουμε οριστική απάντηση στον άνθρωπο. Επειδή το ζήτημα αυτό καθίσταται για εμάς ιδιαιτέρως σημαντικό και επιθυμούμε απαρέγκλιτα την επιτυχή ευόδωσή του. για όλους τους παραπάνω λόγους, σας καλώ, και αφού λάβετε υπόψιν την ταύτιση των δικών μας επειγόντων αναγκών με τα δικά σας δίκαια συμφέροντα, να μας απαντήσετε άμεσα στο ήδη σαφώς διατυπωμένο αίτημά μας. Σας ευχαριστώ.

Σοφοκλής: Όλα αυτά στην τηλεόραση τα άκουσες;

Ράνια: Είσαι ψεύτης.

Σοφοκλής: Γιατί; Τι είπα;

Ράνια: Η φωνή στον τηλεφωνητή... γκόμενα ήταν τελικά.

Σοφοκλής: Τώρα μπορεί. Πριν ήταν άντρας, πάντως.

Ράνια: Λες ψέματα συνέχεια. Ποτέ δεν βάζουν άντρα στις δουλειές αυτές. Αλλά ακόμα και να έβαζαν, σιγά να μην αλλάζει η φωνή σε κάθε τηλεφώνημα.

Σοφοκλής: Τι κάνεις;

Ράνια: Τίποτα. Απλώς παίρνω για να τσεκάρω.

Σοφοκλής: Ποιον παίρνεις; Δεν κατάλαβα.

Ράνια (στο τηλέφωνο): Δεν ξέρω τι ακριβώς είχε ο αδερφός μου στο μυαλό του, όταν κανόνιζε να κάνει ετούτη τη δουλειά. Αν με είχε συμβουλευτεί νωρίτερα, σίγουρα θα του έλεγα να ασχοληθεί με κάτι που γνωρίζει. Είναι άσχετος με αυτά τα πράγματα, κι όμως είναι καλός, εργατικός κι

επίμονος. Με λίγη σωστή καθοδήγηση και ίσως με λίγη ακόμα έμπρακτη βοήθεια, πιστεύω πως θα τα καταφέρει. Στην πραγματικότητα αυτά τα λίγα είναι που ζητάει από τον Απόστολο. Κι αν ο Απόστολος μπορούσε να με ακούσει, τότε θα του έλεγα πως πρέπει να νιώθει ασφαλής. Πως ο αδερφός μου είναι έντιμος και θα του τα επιστρέψει κι αυτά κι ακόμα περισσότερα.

Σοφοκλής: Τι έκανες τώρα;

Ράνια: Και πάλι γυναίκα ήταν.

Σοφοκλής: Τι ήταν αυτά που έλεγες;

Ράνια: Τίποτα σοβαρό, ηρέμησε. Απλώς μονολογούσα.

Σοφοκλής: Μονολογούσες στο τηλέφωνο;

Ράνια: Στον τηλεφωνητή του κύριου Απόστολου.

Σοφοκλής: Τι έκανες, γαμώτο;

Ράνια: Ηρέμησε, σου λέω. Θα δεις, θα του αρέσει. Θα σκεφτεί πως πάτησα το νούμερο του κατά λάθος και θα εκτιμήσει που με άκουσε να μιλάω ειλικρινά κι αυθόρμητα.

Σοφοκλής: Θα πει πως είμαστε τρελοί. Ίσως κι απελπισμένοι.

Ράνια: Σταμάτα να βάζεις στο μυαλό σου το κακό.

Σοφοκλής: Δεν φταίω εγώ. Μόνο του μπαينوβγαίνει.

Ράνια: Να σου πω, γιατί δεν πας κάνεις ένα μπάνιο; Θα χαλαρώσεις. Όλη αυτή η νευρικότητα μόνο καλό δεν κάνει.

Σοφοκλής: Κι αν πάρει πίσω ο Απόστολος;

Ράνια: Θα έρθω να σε φωνάξω.

Σοφοκλής: Καλά, θα κάνω γρήγορα. Έχε μόνο το νου σου.

(Ο Σοφοκλής βγαίνει ξανά από το δωμάτιο και η Ράνια παίρνει ξανά το τηλέφωνο στα χέρια της)

Ράνια (στο τηλέφωνο): Ο Σοφοκλής, ακολουθώντας τη συμβουλή της αδερφής του, μπαίνει να κάνει ένα μπάνιο γρήγορο, μήπως και έτσι ηρεμήσει κάπως. Όλη αυτή η ιστορία με τη γνωστή υπόθεση, τις απαιτήσεις του «ανθρώπου» προκειμένου να συνεργαστεί και τις επιφυλάξεις του Απόστολου του έχουν προκαλέσει μian ένταση πρωτόγνωρη. Λες κι είναι η πρώτη του φορά που πρέπει να αναλάβει μian ευθύνη. Ενώ μπαίνει κάτω από το ντους σκέφτεται την αδερφή του που περιμένει στο σαλόνι. Άραγε, τι θα έκανε χωρίς αυτήν, χωρίς την ψύχραιμή της παρουσία;

Σοφοκλής (επιστρέφοντας στο σαλόνι): Με ποιον μιλάς;

Ράνια: Τέλειωσες κιόλας;

Σοφοκλής: Ήτανε κρύο το νερό και βαριόμουνα να περιμένω να ζεσταθεί ο θερμοσίφωνας.

Ράνια: Ξέρεις, το ξανασκέφτηκα.

Σοφοκλής: Ποιο πράγμα;

Ράνια: Αυτό με τη φωνή του τηλεφωνητή. Νομίζω έχεις δίκιο.

Σοφοκλής: Πως ήταν άντρας πριν;

Ράνια: Ναι και πως ίσως πρέπει να τον πάρω να κανονίσουμε. Ίσως πραγματικά να με έχει επιθυμήσει.

Σοφοκλής: Ράνια, σου είπα ψέματα.

Ράνια: Όχι, όχι. Το παραδέχομαι. Δεν σου εμφανίζονται συνέχεια οι αντρικές φωνές. Πρέπει να το εκμεταλλεύεσαι.

Σοφοκλής: Ράνια, δεν υπάρχει άντρας τηλεφωνητής.

Ράνια: Μπορεί πραγματικά να είναι κάτι σπάνιο.

Ποιος ξέρει πότε θα τον ξαναπετύχω;

Σοφοκλής: Μα ακόμα κι έτσι, δεν είναι παρά μία μηχανή.

Ράνια: Δεν μου αρέσει να σε ακούω να μιλάς έτσι. Τι, δηλαδή; Επειδή κάνει μια βαρετή κι απρόσωπη δουλειά; Μπορεί από κοντά να είναι πολύ ενδιαφέρων τύπος.

Σοφοκλής: Δεν μπορείς να κανονίσεις να βγεις με τη φωνή του τηλεφωνητή. Το μήνυμα αυτό που ακούγεται είναι ηχογραφημένο.

Ράνια: Ε, και; Γιατί εσύ δεν επαναλαμβάνεις συνέχεια στις φιλενάδες σου τα ίδια; Δεν είδα να ενοχλείται καμία από αυτό.

Σοφοκλής: Που ξέρεις τι λέω εγώ στις φιλενάδες μου;

Ράνια: Που ξέρω ότι δεν ενοχλούνται θα έπρεπε κανονικά να με ρωτήσεις.

Σοφοκλής: Τι πας να κάνεις τώρα;

Ράνια: Πάω να πάρω τηλέφωνο τον φίλο μου τον τηλεφωνητή.

Σοφοκλής: Σταμάτα τις βλακείες!

Ράνια: Όχι, να δεις ότι δεν ντρέπομαι.

Σοφοκλής: Σταμάτα, σου λέω! Θα γίνουμε ρεζίλι.

Ράνια: Εγώ θα γίνω, μην ανησυχείς. Εσύ θα παραμείνεις κύριος.

Σοφοκλής: Πες μου ότι δεν παίρνεις πάλι τον Απόστολο.

Ράνια: Λοιπόν, άκου τι θα γίνει. Αν βγει γυναίκα πάλι, θα το κλείσω, σου το υπόσχομαι. Κι ο Απόστολος θα νομίζει απλώς του έκανες ακόμα μια αναπάντητη. Αν βγει όμως αντρική φωνή, θα με αφήσεις να πω τα δικά μου. Ακόμα κι αν ο Απόστολος τα ακούσει όλα αυτά, νομίζω πως θα σκεφτεί πως απευθύνομαι σε αυτόν. Έτσι όχι μονάχα δεν θα ενοχληθεί, αλλά μπορεί και να κολακευτεί και να γουστάρει. Θα δεις, στο τέλος θα βοηθήσει και στην υπόθεσή σου αυτό το τηλεφώνημα

Σοφοκλής: Δίνεις τον λόγο σου, αν βγει γυναίκα, θα το κλείσεις.

Ράνια: Δεν μου αρέσουν οι γυναίκες, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Εντάξει, παραιτούμαι.

Ράνια (στο τηλέφωνο): Γεια σου! Το ήξερα πως θα απαντούσες εσύ ετούτη τη φορά. Μην με παρεξηγήσεις, αλλά είναι κάτι που θέλω να σου ζητήσω. Δεν με γνωρίζεις, το ξέρω, και δεν είμαι σίγουρη αν έχεις έστω ακούσει το όνομά μου. Εγώ

όμως νομίζω πως σε ξέρω λίγο ή πως τουλάχιστον θα ήθελα να σε μάθω ακόμα περισσότερο. Ο αδερφός μου βρίσκεται σε δύσκολη θέση και αν θα μπορούσε αυτό το τηλεφώνημα να κάνει για αυτόν λίγο πιο εύκολα τα πράγματα, θα ήμουν πραγματικά ευτυχισμένη. Για αυτό κι εγώ θα ήθελα να σου ζητήσω να κάνεις ό,τι περνάει από το χέρι σου για να τον βοηθήσεις. Να τον εμπιστευτείς, να δείξεις υπομονή και κατανόηση. Να μην ξεχάσεις πως όπως κι αυτός βρίσκεται στην ανάγκη σου ετούτη τη στιγμή, έτσι κι εσύ μπορεί στο μέλλον να χρειαστείς κάποιου άλλου, ακόμα και του Σοφοκλή του ίδιου, την απαραίτητη βοήθεια. Δεν ξέρω πως είσαι από κοντά. Έχω ακούσει μονάχα τη φωνή σου. Αλλά από αυτήν και μόνο έχω βγάλει το συμπέρασμα ότι είσαι άνθρωπος καλός και έξυπνος και ξέρεις όχι μονάχα να εκτιμάς την έννοια της φιλίας, αλλά και να επενδύεις στων φίλων σου τις αρετές. Ο αδερφός μου σε θεωρεί φίλο του πραγματικό και διαρκώς σε σένα μου μιλάει. Τόσο που στ' αλήθεια μου έχει από καιρό γεννηθεί η περιέργεια να σε γνωρίσω από κοντά. Βοήθησέ τον, σε παρακαλώ, κι εγώ σου υπόσχομαι, αν κάποτε μπορέσουμε να συνεχίσουμε ετούτην την κουβέντα από κοντά, να σου μιλήσω και για άλλα πράγματα, από αυτά που από το τηλέφωνο δεν λέγονται. Από αυτά που από κοντά ακούγονται πιο ωραία. Γεια σου, λοιπόν. Και περιμένω νέα σου.

Σοφοκλής: Δεν το πιστεύω τι έκανες.

Ράνια: Ωραία φωνή είχε τελικά αυτός ο τηλεφωνητής. Βάζω στοίχημα ότι πρέπει να είναι πολύ γοητευτικός άντρας.

Σοφοκλής: Τι θα σκεφτεί ο Απόστολος, αν τα ακούσει όλα αυτά;

Ράνια: Το θέμα είναι καλύτερα να μην σκεφτεί. Καλύτερα να λειτουργήσει αυθόρμητα.

Σοφοκλής: Έτσι όπως έκανες κι εσύ; Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι σαν και εσένα, Ράνια.

Ράνια: Πώς είμαι εγώ; Τι θες να πεις;

Σοφοκλής: Τίποτα. Ας το αφήσουμε καλύτερα.

Ράνια: Θέλεις να δούμε λίγη τηλεόραση;

Σοφοκλής: Αφού δεν έχει τίποτα.

Ράνια: Ας δούμε λίγο τίποτα, λοιπόν. Έλα, κάτσε κοντά μου.

(Κάθονται και οι δυο στον καναπέ και η Ράνια ανοίγει πάλι την τηλεόραση)

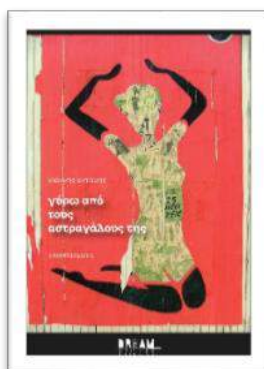
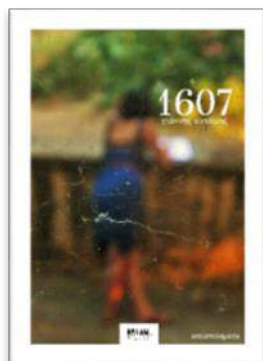
Αφηγητής: ...και τότε γύρισε το ένα άλογο και ρώτησε το άλλο, «θέλεις να μείνουμε εδώ;» Και το άλλο του απάντησε, «θέλω παντού να πάμε.» Και αφού σε αυτό το μέρος, το «παντού» δεν είχαν φτάσει ακόμα, συνέχισαν να ταξιδεύουν με την άμαξα προς το παντού για πάντα.»

(Χτυπάει το τηλέφωνο.)

Τέλος

κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις dreamtigers:

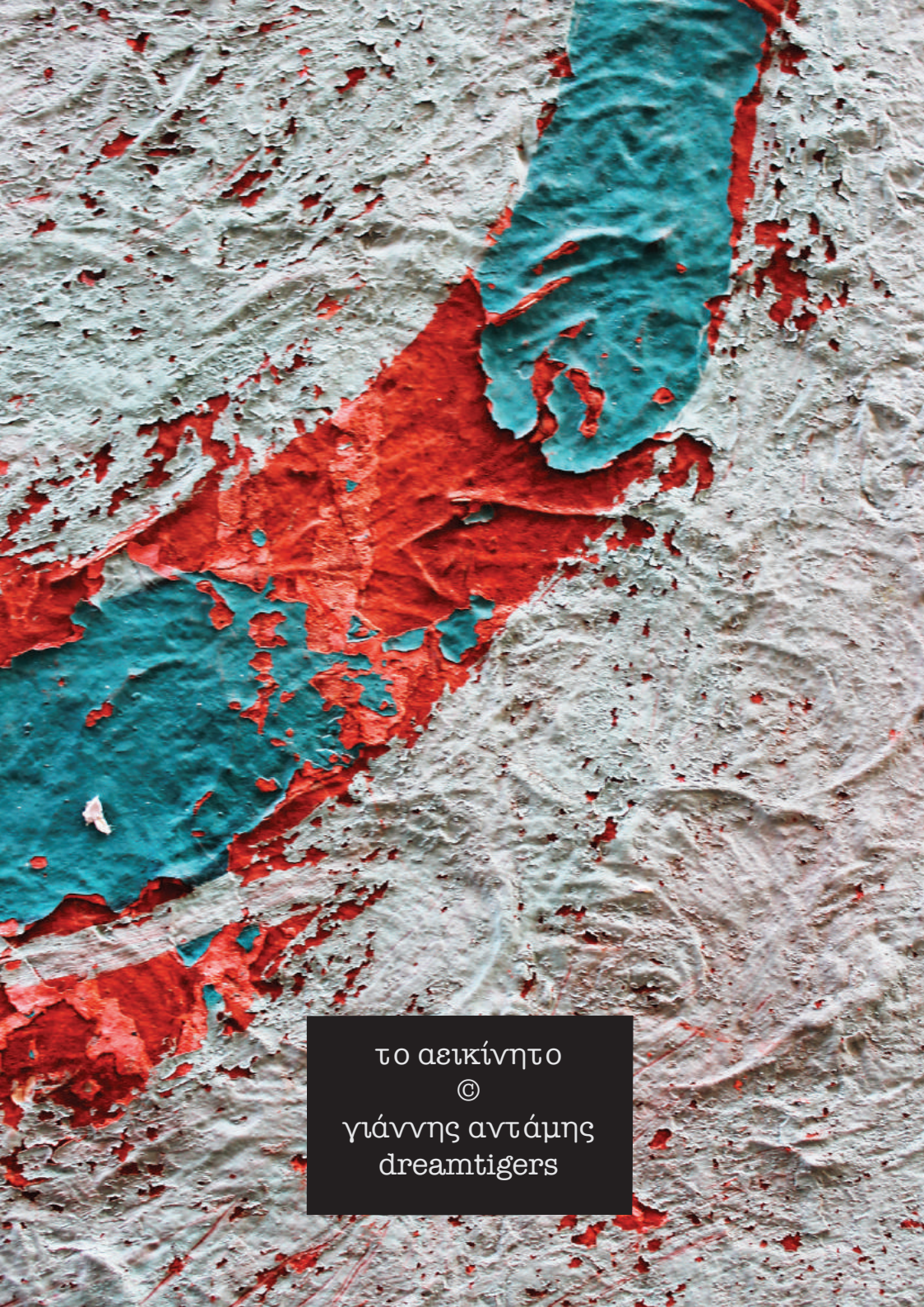

κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr

non ridere, non lugere

Βόλος, Μάρτιος 2016
Στον Μπάμπη

The background is a complex, abstract texture. It features large, irregular patches of a vibrant teal color, which appear to be layered or peeling over a base of bright red. The entire surface is covered with a fine, white, fibrous or marbled texture, giving it a tactile, almost stone-like appearance. The colors are not uniform, with various shades and splatters creating a dynamic and organic feel.

το αεικίνητο
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers